

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Mees mereväest

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Navy Husband
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2005 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04410322
ISBN 978-9949-82-905-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Geris Krotowile,
merewäelase naisele austusega kogu abi eest.
Unista suurelt, mu sõber.

ESIMENE PEATÜKK

„SEE on nali, jah?“ ütles Shana Berrie ebakindlalt oma vaneemale õele Alile telefonivestluses. Ali oli selle perekonna mõistlik liige. Vastupidiselt Shanale, ei oleks ta uneski näinud, et pakib kogu oma elu kokku, ostab pitsa- ja jäätisekohviku ning alustab uues linnas otsast peale. Oh ei, ainult keegi, kes vajab nii kohutavalt muutust, täpsemalt *totaalset* muutust, teeks midagi sellist.

„Vabandust, Shana, aga sa nõustusid ju lapsevanema-plaaniga.“

Vanem õde töötas meditsiiniõena San Diego mereväebaasis ja kui ta aastaid tagasi oli palunud Shanal vajadusel oma lapse järele vaadata, oli too kohe nõus olnud. See oli tollal paistnud ebatõenäolise võimalusena ja siis ei olnud õest veel lesk saanud.

„Nõustusin ilmselt jah,“ pomises ta kohmakalt ning kõndis ringiga ümber pappkasti. Renditud maja oli tema uue elu alustamisest ja vana elu jääkidest segamini.

„Mul ei ole selles asjas tegelikult mingit valikut,“ selgitas Ali.

„Ma tean.“ Lükanud tihedad kastanikarva juuksed laubalt, toetus Shana vastu köögiseina ning hingas aeglaselt välja, lootes, et see rahustab kloppivat südant. „Ma nõustusin tol korral, sest sa palusid seda, aga ma ei tea lastest mitte kui midagi.“

„Jazmine on väga tore,“ kinnitas Ali.

„Ma tean, aga, aga...“ kogeles ta. Shana polnud kindel, kuidas seda selgitada. „Asi on selles, et mul on omaenese elus pöördepunkt ja ilmselt ei ole ma Jazmine'i jaoks kõige sobivam isik.“ Kindlasti leidub keegi õemehe sugulaste hulgas. Keegi teine, kes tahes teine oleks parem kui Shana, kel on käsil uue karjääri alustamine pärast romantilise suhte krahhi. Hetkel tundus tema elu ikka veel sassis olevat. Kaootiline. Kui sellele segadusele lisada hiljuti ühest vanemast ilma jäänud üheksa-aastane laps, siis mine tea, mis veel võib juhtuda.

„See ei ole see olukord, milleks sa valid sobiva aja,“ lausus Ali. „Ma loodan sinu peale ja Jazmine samuti.“

Shana näksis alahuult, takerdudes kahtlustesse ning kohusetundesse oma lehestunud õe suhtes. „Muidugi teen ma seda, aga ma lihtsalt mõtlesin, et äkki on keegi teine...“

„Ei ole,“ sõnas Ali järsult.

„Siis olen mina,“ ütles Shana nii entusiastlikult, kui suutis, kuigi ta kahtlustas, et see kõlas üsna võltsilt. Shanal ei olnud eriti tädiks olemise kogemusi, kuid nüüd oli tal avanemas võimalus seda õppida. Temast pidi saama õetütremane hooldaja ajaks, mil õde läheb lennukikandjal merele, et jääda kuueks kuuks positsioonidele.

Shana polnud tõepoolest arvanud, et see juhtub. Kui Ali täitis „üleilmse valmisoleku“ formulari, nagu Shana seda nimetas, oli ta selgitanud, et seda on vaja, et mereväel oleks dokument, mis tõendab, et Jazmine'il on keegi, kes tema eest igal ajal hoolt kannab ja Ali on seega lahinguvalmis. See oli paistnud tavapärane rutiin, pigem formaalsus kui võimalus, ja muidugi oli Peter siis veel elus.

Ali oli kaksteist aastat mereväes olnud, aga seni mitte kunagi mereväelaevale teenistusse sattunud. Ta oli koos mehega, kes oli mereväe piloot, ja tütreaga ümber kogu maailma reisinud. Siis, kaks aastat tagasi oli Peter treeningul juhtunud õnnetuses surma saanud ning kõik muutus.

Ka Shana elus olid asjad muutunud, kuigi mitte samasugusel pöördumatul ja traagilisel moel. Brad – Shana sundis oma mõtted peatuma. Brad oli minevik. Nende vahel oli kõik läbi. Lõppenud. Kaputt. Ta oli sõpradele rääkinud, et tema ja Bradi vahel on kõik nii läbi, et tal on raske tema nimegi meenutada. Kes see oligi? *Niivõrd* läbi oli see kõik. Läbi. Läbi ja side lõpp.

„Mul ei ole palju aega,“ rääkis Ali. „Woodrow Wilson plaanib peagi väljuda. Toon Jazmine'i lennukiga sel nädalalõpul, aga ma ei saa kauemaks jääda kui üheks ööks.“

Shana neelas vastuväited alla. Riikliku julgeoleku huvides, mõistis Shana, ei saa öde oma plaanidest rohkem rääkida. Aga sel nädalalõpul? Ta pidi ju veel lahtipakkimise lõpule viima. Enamgi. Ta oli alles alustanud väljaõpet koos eelmiste kohvikuomanikega. Siis koitis Shanale, et ta ei pruugi olla ainus, kes Ali äkilise positsioonidele saatmise pärast endast väljas on. Ta võis vaid oletada, milline

on õetütre reaktsioon. „Mida Jazmine kogu sellest asjast arvab?“

Ali kõhkklus andis Shanale vastuse kõige kohta, mida ta teada tahtis. „Oh, suurepärane,“ pomises ta sosinal. Talle meenus, kuidas ema oli tema enese lapsepõlves andnud nime tema „suhtumise probleemile“. Shanal juhtus seda sageli, heakene küll, ja enamasti oli see halb. Jazmine'i tujudega tegelemine oleks võimalus seda omal nahal tunda saada, arvas ta, selle kõige eest, mida tema vaene ema oli pidanud kannatama.

„Ausalt öeldes, Jazmine ei ole sellest kolimisest vaimustuses.“

Milleks teda süüdistada? Tüdrukutirts õieti ei tundnudki Shanat. See laps, tõeline sõjaväelase järeltulija, oli elanud Whidbey saarel Washingtoni osariigis, siis Itaalias, ja pärast õnnetust, mis tema isa elu võttis, viidud San Diegosse Californias. Nad olid end äsja oma mereväemajutuses sisse seadnud ja nüüd olid nad sealt lahkumas. Oma üheksa eluaasta jooksul oli Jazmine kolinud ühelt maalt teisele, kaotanud isa ja nüüd kavatses ema kuueks pikaks kuuks merele minna. Nagu poleks sellest piisanud, määriti vaene laps nüüd veel Shanale kaela. Polnud ime, et ta sellest ei vaimustunud.

„Me saame hakkama,“ pomises Shana, andes oma parima, et jätta lootustandev mulje. Keda ta õieti pettis? Kindlasti mitte oma õde – ega ka ennast. Sellest pidi saama järjekordne ebaõnnestumine elu muutvate sündmuste pikas reas, nagu ta eelistas neid nimetada.

„Nii et see on tõsi, et te Bradiga läksite lahku?“ küsis Ali veidi delikaatsemalt. Teda oli ilmselt hoiatatud selle mehe nime mainimise osas.

„Brad?“ kordas Shana, nagu poleks tal aimugi, kellest õde räägib. „Ah, sa mõtled Brad Moore'i. Jah, see on läbi. Olime juba mõnda aega tagasi suhte lõpetanud, aga ta kas unustas mulle öelda või ma lihtsalt ei pannud tähele.“

„Mul on kahju,“ lausus Ali.

Kõige viimane asi, mida Shana soovis, oli Ali kaastunne. „Ära muretse, olen taastunud. Kõik on hästi. Mu elu on imeline või on seda üsna pea. Kõik toimib nagu kellavärk.“ Shana rääkis seda kõike hinge tõmbamata. Kui ta seda piisavalt tihti ütles, võiks ta seda ise ka uskuma hakata.

„Kui ema rääkis, et sa oled otsustanud Portlandist lahkuda ja Seattle'isse kolida, arvasin esialgu, et töö pärast. Sa ei rääkinud sellest midagi.“ Õde tegi pausi. „Kas sa võtsid kõik need taimed kah kaasa? Neid oli küll umbes tuhat.“

Shana naeris. „Ei sugugi. Aga jah, võtsin need kaasa. Koliimine oli... spontaanne otsus.“ See oli leebelt öeldud. Ühel nädalalõpul oli Shana sõitnud Seattle'isse, et eemale pääseda ja kaaluda oma suhet Bradiga. Lõpuks oli ta mõistnud, et see ei vii kuhugi. Nad olid viis aastat abielust rääkinud. Vale. *Shana* oli abielust rääkinud. Bradil oli õnnestunud teda nii palju lõa otsas pidada, et ta maha rahustada. Ja Shana oli lasknud tal seda teha, kuni...

Juhuslikult oli Shana Bradiga kokku põrganud, kui too oli parajasti koos äripartneriga lõunastamas. See niinimetatud partner oli juhtumisi nõtke blondiin, kelle figuur oleks kaubarongi peatanud. See oli ärilõuna, oli Brad hiljem väitnud, kui Shana talt seletust nõudis.

Jah, muidugi – teadagi, mis äri. Shana võis küll kõva peaga olla, aga mitte pime, ning ta tundis selles niinimetatud

äripartneris ära kellegi, keda Brad oli kunagi tutvustanud kui Sylviat ja oma ammu kustunud lõõma. Nähtavasti olid söed veel hõõgumas ja kuumenesid minutiga, sest Shana nägi, kuidas nad parkimisplatsil pika suudluse vahetasid ning koos minema sõitsid. Shanal oli piinlik tunnistada, et ta oli neile järgnenud. Ei läinud kaua, kui ta nägi, kuhu nad suundusid. Bradi linnamajja, ja ta ei arvanud, et nad sinna selleks läksid, et lepingutest või tulekahjukoodidest rääkida.

Isegi siis, kui ta seda Bradile ütles, kinnitas too, et kohustus lõunasöögil kliendiga. Sarnasus Sylviaga oli vaid kokkusattumus. Mida rohkem Brad end kaitses, seda enam jäi ta kaitsepositsioonidele, hädaldades, et Shana käitub nagu armukade tulehark. Ta oli vihane, et Shana kahtleb tema truuduses, kui samas on just *tema* see, kes on suure farmaatsiafirma müügiesindajana töötades tihti kodunt ära. Brad oli olnud nii veenev, et Shana mõtles vaid hetkeks, kas ta võis eksida. Alles siis, kui ta mainis, et oli neile järgnenud mehe linnamajani, tunnistas Brad kahetsedes oma süüd.

Ta oli pilgu ära pööranud ja õigustatud nõrdimus oli asendunud nii kurva ilmega, et Shanal tuli võidelda tahtmisega teda lohutada. Mees kahetses, nagu ta ütles, nii väga. See oli olnud vaid tühine asi; see ei tähendanud midagi. Ta ei võivat Shanat kaotada. Ta oli Bradi elu, naine, kellega ta kavatses abielluda, tema sündimata laste ema.

Mõneks päevaks oli Brad teda tõepoolest mõjutanud. Et oma tunnetes selgusele jõuda, oli Shana järgmisel nädalalõpuks Seattle'isse sõitnud. Pärast viit aastat koos Bradiga arvas Shana, et tunneb teda, kuid nüüd paistis üsna selge olevat, et ei tunne. Brad tahtis teda tagasi, ta rääkis seda ikka ja jälle.